

Vyvěšeno dne: 17. 7. 2026
Svěšeno dne: 31. 7. 2026
Dagmar Dolníčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ondřeje Bartoše a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **JUDr. Jan Horych, Ph.D.**, bytem T. G. Masaryka 38, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 7. 4. 2025, č. j. MSP-10/2025-ODKA-ROZ/5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2026, č. j. 10 A 64/2025-80,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud (NSS) se v této věci zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku v otázce naplnění výluk z práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 18. 8. 2025 (dále „informační zákon“). Věnoval se také samotné otázce naplnění výluk podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona (výluka pro informace související se soudním řízením, které by mohly ohrozit rovnost účastníků) a podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona (výluka z důvodu ohrožení výkonu zahraniční služby).

[2] Žalobce požádal Ministerstvo spravedlnosti o poskytnutí informací podle informačního zákona. Požadoval poskytnutí korespondence a komunikace

- vedené mezi vládním zmocněncem pro zastupování České republiky před Evropským soudem pro lidská práva (včetně jeho kanceláře a jejích členů, poradců a spolupracujících

subjektů – dále „vládní zmocněnec“) na straně jedné a Ústavním soudem, případně jinými orgány veřejné moci na straně druhé,

- vedené interně v rámci kanceláře vládního zmocněnce,
- vedené mezi vládním zmocněncem a ministerstvem a mezi ministerstvem a jinými orgány veřejné moci,

a to v souvislosti

- s mezistátní stížností Lichtenštejnského knížectví proti České republice ze dne 19. 8. 2020, projednávané Evropským soudem pro lidská práva (ESLP) pod č. 35738/20,
- se soudními, správními či jinými řízeními vedenými před orgány České republiky, jejichž stranou byly v žádosti blíže uvedené osoby,
- se spory v žádosti blíže uvedených osob s Českou republikou nebo státními podniky,

včetně veškerých dokumentů, které byly zasílány jako příloha či samostatně v rámci uvedených komunikací nebo v souvislosti s nimi.

[3] Ministerstvo žádost žalobce odmítlo s odůvodněním, že se na požadované informace vztahují zákonné výluky podle § 11 odst. 1 písm. g), e) a b) informačního zákona. Podle ministerstva se jednalo o informace vytvořené (získané) v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, jejichž poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení. Jednalo se současně o informace, jejichž poskytnutí by významně nebo přímo ohrozilo výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí. Konečně se podle ministerstva jednalo také o informace o rozhodovací činnosti soudů. Ministr spravedlnosti zamítl rozklad žalobce a rozhodnutí ministerstva potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí ministra se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že správní orgány obecně správně aplikovaly výluku podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Podmínky pro uplatnění výluk podle § 11 odst. 1 písm. b) a e) informačního zákona však nebyly ve správním řízení prokázány. Městský soud uzavřel, že je možné odmítnout poskytnutí informací pouze na základě § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Podle městského soudu ale nebylo namíste odmítnout žádost jako celek, tedy odeprít všechny požadované informace, ale pouze ty, které vládní zmocněnec dosud nevyužil v řízení před ESLP. Naopak poskytnutí těch informací, které již byly v řízení nějakým způsobem využity (a jsou tedy druhé straně sporu známy), není způsobilé narušit rovnost stran v řízení, uvedená výluka se na ně nevztahuje a jejich poskytnutí žalobci nic nebrání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž vznesl dva okruhy kasačních námitek. Předně brojil proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Vytýkal městskému soudu, že dostatečně jasně nevyjádřil závazný právní názor, jímž se má stěžovatel v dalším řízení řídit, a částečně zpochybňoval i věcné hodnocení aplikace této výluky. Druhý okruh námitek se týkal právního posouzení výluk z práva na informace podle § 11 odst. 1 písm. b) a e) informačního zákona.

[6] Nepřezkoumatelnost spatřoval stěžovatel v tom, že městský soud na jedné straně připustil, že se výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona uplatní při pouhém ohrožení rovnosti účastníků, aniž by muselo dojít přímo k jejímu narušení. Současně však konstatoval, že určité informace nejsou způsobilé rovnost účastníků ani ohrozit, a je tedy namíste je žalobci poskytnout. Městský soud ale konkrétně neuvedl, které konkrétní informace (ani typově) to jsou.

[7] Nepřezkoumatelnost stěžovatel dále spatřoval v nejasném významu pojmu „uplatněných informací“. Podle městského soudu poskytnutí informací, které již byly v řízení před ESLP „uplatněny“ (a jsou tedy protistraně známy), nemůže ohrozit rovnost stran sporu. Stěžovatel ale namítal, že řízení před ESLP neprobíhá způsobem, který by umožňoval identifikovat jednotlivé dokumenty jako „uplatněné“ či „neuplatněné“. Také v řízení před ESLP ještě neproběhlo ústní jednání a nebylo ukončeno dokazování. ESLP si kdykoli může vyžádat další vyjádření, položit doplňující otázky, nařídít jednání nebo postoupit věc velkému senátu. Nelze dovozovat, že by některé informace byly využity způsobem, který by *a priori* vylučoval jejich dopad na rovnost účastníků řízení. Dopisy, v nichž vládní zmocněnec žádá dotčené orgány o součinnost, jakož i vyjádření k žádostem, mohou obsahovat desítky argumentů a skutečností, z nichž jen některé mohou být posléze v řízení před ESLP uplatněny, zatímco jiné – v rámci procesní strategie – nikoli. Například není dobře možné odhalit protistraně, že právní názor dotčeného orgánu mohl být v dílčí otázce odlišný od postoje, který česká vláda hájí před ESLP.

[8] Předložení („uplatnění“) určitého argumentu v řízení před ESLP nemůže být kritériem pro poskytnutí informace žadateli. Je nemožné vyhodnotit, zda argumenty obsažené v určitém dopise byly či nebyly v řízení uplatněny. A i kdyby uplatněny byly, nemusí to znamenat, že je z hlediska obhajoby vyčerpán informační obsah vyjádření dotčeného orgánu, protože ESLP nemá jasná pravidla o koncentraci řízení. I argumenty již „uplatněné“ tedy mohou být v pozdější fázi řízení předmětem další diskuse, rozvíjení, doplnění.

[9] Městský soud si protirečí, jestliže v bodech 60 a 114 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že by stěžovatel měl žalobci poskytnout např. žádosti vládního zmocněnce o součinnost a odpovědi dotčených orgánů na ně, pokud byly argumenty v nich obsažené již „uplatněny“ před ESLP, na druhé straně uvádí, že již samotné odhalení identity dotčených orgánů by mohlo ohrozit rovnost účastníků řízení (tamtéž, bod 44). Podle stěžovatele již pouhá identifikace dotčených orgánů může vést k dalším žádostem o informaci, směřovaným na tyto orgány, což není jen spekulace, neboť žalobce tak v minulosti již postupoval. Právní zástupce lichtenštejnských subjektů také požádal žalobce o zpřístupnění obdržených dokumentů, čemuž žalobce minimálně v jednom případě vyhověl a tento dokument byl pak v řízení před ESLP předložen. Pokud se komunikace vládního zmocněnce s dotčenými orgány dostane k protistraně během probíhajícího řízení, dojde ke zmaření smyslu a účelu výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona.

[10] Stěžovatel dále argumentoval tím, že je v postavení advokáta ve smyslu recentně podepsané Úmluvy Rady Evropy o ochraně profese advokáta. Úmluva výslovně zakládá povinnost chránit jako důvěrnou veškerou komunikaci, kterou vede vládní zmocněnec s dotčenými orgány. Úmluvu podepsala Česká republika dne 14. 11. 2025, vláda tím dala najevo záměr usilovat o její ratifikaci. Na základě čl. 18 písm. b) Vídeňské úmluvy o smluvním právu platí, že stát je povinen zdržet se jednání, které by mohlo mařit předmět a účel smlouvy, a to i v období před jejím vstupem v platnost. České orgány včetně soudů se tak musí zdržet takového výkladu informačního zákona, jímž by mohla být zmařena ochrana, kterou úmluva přiznává komunikaci vládního zmocněnce s dotčenými orgány.

[11] Stěžovatel vytýkal napadenému rozsudku nesrozumitelnost spočívající v tom, že městský soud na jedné straně nevydal informační příkaz, protože shledal výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, zároveň však konstatoval, že žádost nelze odmítnout plošně bez rozlišení toho, zda a které konkrétní informace je možné žalobci poskytnout. Městský soud tak v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s. nevyslovil zřetelný a srozumitelný právní názor, jak má stěžovatel ve věci dále postupovat.

[12] Stěžovatel dále polemizoval se závěrem městského soudu, že se v daném případě neuplatní výlučka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Výlučka podle stěžovatele chrání nejen samotné rozhodování soudu, ale i úkony účastníků řízení, které jsou součástí soudního procesu. Jsou tak chráněny veškeré informace vytvořené pro účely soudního řízení, bez ohledu na jejich držitele.

[13] Stěžovatel zpochybnil také závěr městského soudu ohledně aplikace výlučky podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona; zejména zpochybnil výklad pojmu „zahraniční služba“ v napadeném rozsudku. Podle stěžovatele nelze pojem vykládat formálně; materiálně činnost ministerstva při zastupování státu před ESLP spadá pod ochranu zahraniční služby.

[14] Stěžovatel konečně namítl, že materiálně od sebe nelze oddělit informace, které poskytnuty být mohou, a ty, které poskytnout nelze. Není možné předjímat, které z nich budou součástí procesní strategie vládního zmocněnce v probíhajícím řízení. Požadované informace tvoří jeden celek; z některých dokumentů (včetně žádostí o součinnost a odpovědí na ně) lze dovodit existenci dalších a předjímat z nich příští procesní strategii. Proto by neměly být poskytnuty a zveřejněny. Jedině odmítnutí žádosti jako celku je způsobilé zajistit ochranu zákonem stanovených cílů. Stěžovatel veřejnost o průběhu daného mezistátního řízení pravidelně informuje prostřednictvím každoroční zprávy. Ohledně výlučky stěžovatel provedl test proporcionality, což hodnotil kladně i městský soud.

[15] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Neshledal rozpor mezi závěrem soudu, že výlučku podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona lze aplikovat již při pouhém ohrožení rovnosti účastníků, a závěrem, že ne každá informace může této úrovni dosáhnout. Městský soud srozumitelně uvedl, že pouhá souvislost dílčí informace s řízením před ESLP sama o sobě neodůvodňuje aplikaci výlučky. Vždy je třeba restriktivně hodnotit, zda může informace narušit rovnost účastníků. K tomu není způsobilá taková informace, která již byla v řízení uplatněna (jde o argumenty, použité v některém z vyjádření vládního zmocněnce). Podle žalobce není namístě rozlišovat jednotlivé dokumenty jako „uplatněné“ či „neuplatněné“ – je nutné rozlišit informace v rámci každého jednoho dokumentu, zda byla či nebyla v řízení použita. Pro jednu dílčí informaci v dokumentu, na kterou se případně bude vztahovat výlučka, však nelze odepřít poskytnutí celého dokumentu. Žalobce odkázal na § 12 informačního zákona a rozsudek kasačního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007 - 75, č. 2202/2011 Sb. NSS. Argument stěžovatele, že řízení stále probíhá a ESLP si může kdykoli vyžádat další vyjádření, nemění nic na tom, že určitý argument již byl v řízení využit, je protistraně znám a nemůže vychýlit rovnost zbraní. Rovnost stran nemohou vůbec narušit komunikace administrativní či organizační povahy.

[16] Podle žalobce nemůže obstát ani argument, že je též podstatné, jaké informace se v dokumentech nenacházely. Neexistence určité informace v dokumentu nemůže ovlivnit úvahy o tom, zda se poskytnou informace, které v dokumentu jsou. Žalobce odmítl také argumentaci stěžovatele, že již jen odhalení identity komunikujícího subjektu by mohlo ohrozit rovnost účastníků. Kromě toho, že to lze vyřešit „začerněním“ označení subjektu, není jasné, jak by odhalení jeho identity mohlo vychýlit rovnost zbraní, neboť tyto subjekty jsou všeobecně známy.

[17] Pokud jde o aplikaci výlučky chránící nezávislost a nestrannost soudní moci, žalobce s odkazem na judikaturu uvedl, že požadovaná komunikace nemůže být touto výlukou chráněna, protože nepředstavuje akty směřující k vydání určitého rozhodnutí a jejím poskytnutím nemůže být porušena nezávislost a nestrannost soudní moci. Pokud jde o výlučku chránící výkon zahraniční

pokračování

služby, podle § 2 písm. a) zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, je zahraniční službou činnost vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí. Zastupování České republiky před ESLP je podle § 11 odst. 7 zákona č. 2/1969 Sb. svěřeno stěžovateli (nikoli Ministerstvu zahraničních věcí), a proto nemůže být výkonem zahraniční služby.

[18] K tvrzení stěžovatele o tom, že není možné určit, které informace budou součástí procesní strategie, a proto nelze poskytnout žádné informace, žalobce uvedl, že toto tvrzení nic nemění na závěru městského soudu, že již použité argumenty mají být poskytnuty, protože nemohou narušit rovnost stran. Ani případné zjištění o existenci dalších dokumentů nemůže narušit rovnost stran ani odhalit procesní strategii. Tyto argumenty stěžovatele jsou spekulativní. Informace o identitě komunikujících subjektů pak nemůže narušit rovnost zbraní a výluka se na tuto informaci nevztahuje; i kdyby ano, odepření informace by mělo projít testem proporcionality, který by stěží mohl dopadnout ve prospěch výluky, neboť identita řady subjektů je všeobecně známa.

[19] K argumentaci stěžovatele Úmluvou Rady Evropy o ochraně profese advokáta žalobce uvedl, že tato úmluva zatím není součástí právního řádu České republiky, nebyla ratifikována a nevytváří závazné povinnosti ani práva, jichž by se bylo možno dovolat. Ani kdyby úmluva ratifikována byla, nebude dosud platná, protože podle vlastního čl. 17 odst. 3 se stává platnou prvním dnem měsíce následujícího po uplynutí tříměsíční lhůty od okamžiku, kdy ji ratifikuje alespoň osm signatářů. Tato podmínka dosud nebyla splněna. Není namístě se jí dovolávat ani na základě čl. 18 Vídeňské úmluvy o smluvním právu. Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[21] Podle § 11 odst. 4 písm. b) platilo, že povinný subjekt neposkytl informace o *rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků*.

[22] Podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona platilo, že povinný subjekt mohl omezit poskytnutí informace, pokud *její poskytnutí významně nebo přímo ohrožovalo výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí*.

[23] Podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona platilo, že povinný subjekt mohl omezit poskytnutí informace, pokud *byla vytvořena nebo získána v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, a to i před jeho zahájením, a její poskytnutí mohlo ohrozit rovnost účastníků řízení*.

[24] NSS se nejprve zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Jednak jde o vadu, ke které je kasační soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), jednak vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný jen za předpokladu, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Tedy, že jde o rozhodnutí srozumitelné, opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Stěžovatel navíc v kasační stížnosti uplatnil obsáhle odůvodněnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu.

[25] NSS neshledal, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný v otázce aplikace výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Ta se podle městského soudu uplatní při pouhém ohrožení rovnosti účastníků, aniž by muselo dojít k jejímu narušení; současně mohou existovat

v dané věci informace, které nejsou způsobilé rovnost účastníků ani ohrozit, a mají být tedy žalobci poskytnuty. NSS v těchto závěrech – na rozdíl od stěžovatele – nespátřuje žádný vnitřní rozpor. Městský soud provedl výklad pojmu *může ohrozit* [§ 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona], přičemž zdůraznil, že podmínkou aplikace výluky není *narušení* rovnosti účastníků, ale postačí již jen *ohrožení*. S takovým výkladem pak není nijak v rozporu závěr, že může existovat skupina informací, které rovnost účastníků řízení nejsou způsobilé ani *ohrozit*, natož narušit.

[26] Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný ani z důvodu, že městský soud konkrétně (ani typově) neuvedl, které konkrétní informace nejsou způsobilé rovnost účastníků probíhajícího sporu ani ohrozit. Městský soud v napadeném rozsudku formuloval jednoznačné kritérium pro to, které informace mají být (případně) žalobci poskytnuty. Tímto kritériem je jejich „uplatnění“ vládním zmocněncem v řízení před ESLP. To, že městský soud sám přímo (konkrétně, případně typově) nevymezil informace, na které se daná výluka nevztahuje, nečiní jeho rozsudek nepřezkoumatelným, pokud současně formuloval kritérium, na základě něhož má toto vymezení provést stěžovatel. Pokud pak jde o pojem „uplatněných informací“, pak podle názoru NSS je třeba přistupovat k němu v jeho obvyklém jazykovém významu, tedy jako k informacím či argumentům, které byly v probíhajícím řízení nějakým způsobem navenek vůči ESLP projeveny. Městský soud vyšel z předpokladu, že informace, které jsou protistraně známy, nemohou být způsobilé ohrozit rovnost stran v řízení před ESLP. Proto zavázal stěžovatele, aby tyto informace identifikoval a žalobci je poskytl, neboť se na ně výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona nevztahuje. Nejde tedy o všechny informace, které byly nějak „využity“ (jak si závěry městského soudu mylně vykládá stěžovatel), ale jen o ty, které byly „uplatněny“, tj. projeveny navenek vůči ESLP, v důsledku čehož byly vyjeveny také protistraně a jsou jí tak známy. Přirozeně pak nejde o jednotlivé dokumenty jako celek, ale o argumenty v nich obsažené, které našly odraz v již uplatněných vyjádřeních vládního zmocněnce vůči ESLP. Ani okolnost, že v řízení před ESLP neproběhlo ústní jednání a nebylo ukončeno dokazování, nemá na přezkoumatelnost závěrů městského soudu vliv.

[27] Vnitřní rozpor neshledává NSS ani v tom, že městský soud uvedl, že by stěžovatel měl poskytnout žadateli např. žádosti vládního zmocněnce o součinnost a odpovědi dotčených orgánů na ně, pokud byly argumenty v nich obsažené již „uplatněny“ před ESLP, na druhé straně přitom uvedl, že samotné odhalení identity dotčených orgánů by mohlo ohrozit rovnost účastníků řízení. Výkladem závazného právního názoru městského soudu lze dospět k závěru, že pokud identita dotčeného orgánu nebyla v řízení před ESLP vyjevena, nejedná se o informaci již „uplatněnou“ a výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona se tak na ni může vztahovat. Je pak možné např. poskytnout žadateli daný dokument, v němž bude identita dotčeného orgánu „začerněna“. Samozřejmě za splnění zákonných podmínek; mezi ně ovšem rozhodně nepatří možnost očekávat další žádosti o informaci směřované na dotčené subjekty, kterou argumentoval stěžovatel.

[28] Ani v otázce, proč městský soud nevydal informační příkaz, není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud přisvědčil stěžovateli v tom, že se na *některé* požadované informace vztahuje výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona, a *proto* nelze žádost odmítnout plošně bez rozlišení toho, zda a které konkrétní informace je možné žalobci poskytnout. Kasační soud zde opět neshledává vnitřní rozpornost, kterou zde spatřuje stěžovatel. V bodě 128 odůvodnění napadeného rozsudku k tomu městský soud výslovně konstatoval, že informační příkaz nevydal proto, že ze správního spisu neměl dostatek podkladů pro posouzení, na které informace se výluka vztahuje a na které nikoli. Především nebylo podle městského soudu zřejmé, které z vyžádaných informací již vládní zmocněnec v řízení před ESLP uplatnil. Městský soud vyslovil, že určení informací, které bude možné žadateli poskytnout, bude úkolem stěžovatele ve spolupráci s kanceláří vládního zmocněnce.

[29] Kasační soud tak uzavírá, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný.

[30] Namítá-li stěžovatel, že uplatnění určitého argumentu v řízení před ESLP nemůže být kritériem pro poskytnutí informace žadateli, napadá tím již věcnou správnost závěrů městského soudu, a nikoli jejich nepřezkoumatelnost. Tvrdí-li stěžovatel, že je nemožné vyhodnotit, zda argumenty obsažené v určitém dopise byly či nebyly v řízení uplatněny, a i kdyby uplatněny byly, nemusí to znamenat, že je z hlediska obhajoby vyčerpán informační obsah vyjádření dotčeného orgánu, pak ovšem i vedle této argumentace závěry městského soudu obstojí. Stěžovatel byl zavázán poskytnout pouze takové informace, které již byly v řízení uplatněny, tedy které již ve svých vyjádřeních poskytl ESLP a lze předpokládat, že se s nimi seznámila i druhá strana sporu a že jí jsou známy. Městský soud uzavřel, že absolutní neoddělitelnost informací neshledal a stěžovateli nic nebrání vyloučit z poskytnutí pouze některé dokumenty anebo poskytnout dokumenty v částečně zpřístupněné („začerněné“) podobě, pokud z konkrétního dokumentu vyplývají jak informace, které již byly uplatněny, tak takové, které dosud uplatněny nebyly. Kasační soud s těmito závěry městského soudu souhlasí. Podle § 12 informačního zákona platilo, že všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací *po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon*. Začernění jako přípustný způsob vyloučení informací, jejichž poskytnutí je omezeno, judikatura kasačního soudu již dříve připustila (srov. např. rozsudek ze dne 13. 10. 2004, č. j. 6 A 83/2001 - 39, č. 651/2005 Sb. NSS).

[31] Stejně jako městský soud se seznámil s obsahem požadovaných informací a nejví se, že by informace v dokumentech byly materiálně neoddělitelné, jak tvrdil stěžovatel, resp. že by vzájemná provázanost informací byla nepřekročitelnou překážkou jejich dílčího poskytnutí. Je pravdou, že tyto podklady jsou obsáhlé a redakce dokumentů pro účely jejich poskytnutí žadateli bude personálně, časově a do jisté míry i odborně náročná. Tato náročnost ale není zákonem stanoveným důvodem, pro který by bylo možné žádost o informace odmítnout.

[32] Argumentace stěžovatele, že žádosti vládního zmocněnce o součinnost a odpovědi na ně obsahují desítky argumentů, z nichž jen některé mohou být později v řízení před ESLP uplatněny, je nedůvodná. Městský soud totiž stěžovatele zavázal tím, že se výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona nevztahuje na ty informace, které *již uplatněny byly*.

[33] Jedná-li se tedy o informace, které dosud v řízení uplatněny nebyly, a stěžovatel vyhodnotí, že jejich poskytnutí může ohrozit rovnost stran v řízení, bude se na ně vztahovat výluka podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. K argumentu, že z některých dokumentů lze dovodit existenci dalších a předjímat z nich příští procesní strategii vládního zmocněnce, a proto informace tvoří nedělitelný celek, lze uvést tolik, že právě taková informace (nebyla-li dosud v řízení uplatněna, tj. nemusí být protistraně známa) může být způsobilá narušit rovnost stran sporu a proto se právě na takovou informaci může vztahovat daná výluka. Informace tak nemusí být žadateli poskytnuta, a to např. pomocí již zmíněného „začernění“. Obsahuje-li pak určitý dokument pouze tuto kategorii informací, může to být přirozeně důvodem k odepření poskytnutí dokumentu jako celku. To se týká i informací ve stěžovatelem zmiňovaných žádostech o součinnost a odpovědích na ně. Z ničeho ale není zřejmé, že by bylo možné všechny informace ve správním spise (čítajícím stovky stran dokumentů) *en bloc* posoudit jako vzájemně materiálně neoddělitelné a není zřejmé, že by pouze odmítnutí žádosti jako celku bylo způsobilé zajistit ochranu zákonem stanovených cílů, jak tvrdí stěžovatel.

[34] Kasační soud uznává, že rozlišení informací (případně celých dokumentů) na ty, které mohou být poskytnuty, a ty, které z důvodu výluky poskytnuty být nemohou, může být pro stěžovatele a jeho aparát značně časově náročné. Tato skutečnost ale nemůže být důvodem pro odeprání poskytnutí informací; jak ostatně správně podotkl již městský soud, tuto situaci lze řešit prostřednictvím institutu úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací (§ 17 odst. 1 informačního zákona). Judikatura NSS již dříve dospěla k závěru, že úhradou podle § 17 informačního zákona lze podmínit i anonymizaci požadovaných soudních rozhodnutí, resp. vyhledání informací v nich, které nelze podle informačního zákona poskytnout (rozsudek ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014 - 23, č. 3109/2014 Sb. NSS). Uvedené závěry potvrdil i Ústavní soud; pod mimořádně rozsáhlé vyhledávání je možné podřadit nejen písemné zpracování informací, ale i čas strávený vyhledáváním těch informací, které musí být z poskytnutí vyloučeny (nález ze dne 1. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20, odst. 35). Tyto závěry lze plně vztáhnout i na posuzovanou věc.

[35] Nedůvodná je námitka, že městský soud nesprávně vyložil pojem *zahraniční služby* ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona. Městský soud vyšel především ze zákona o zahraniční službě, který obsahuje komplexní úpravu zahraniční služby. Z výslovného znění § 2 písm. a) tohoto zákona městský soud dovodil, že zahraniční službou je činnost vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí; z § 11 odst. 1 až 3 pak podle městského soudu vyplývají činnosti, které pod zahraniční službu spadají; mezi těmito činnostmi není zastupování České republiky před mezinárodními soudy ani před ESLP. Městský soud uzavřel, že byť se mezistátní spor v konečném důsledku zájmů České republiky týká, zastupování České republiky v tomto sporu není zahraniční službou ani z hlediska institucionálního (činnost vládního zmocněnce není vykonávána v Ministerstvu zahraničních věcí), ani organizačně (zastupování před ESLP nespadá do věcné definice obsahu zahraniční služby). Stěžovatel tyto závěry zpochybnil s tím, že je třeba vykládat pojem materiálně, a vytýkal městskému soudu formalistický výklad, založený na poznámce pod čarou.

[36] NSS této argumentaci nepřisvědčil. Je pravdou, že poznámky pod čarou v právních předpisech obecně nemají normativní význam (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99). Pojem *zahraniční služby* je tak třeba vyložit autonomně pro účely informačního zákona. Přitom je třeba vycházet z jeho účelu a smyslu. Současně platí obecný požadavek, že výklad výjimek z jinak široce ústavně zaručeného práva na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) musí být restriktivní, aby bylo co nejvíce šetřeno právo na informace (např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, nebo rozsudky NSS ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001-38, č. 74/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011-108, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 8 As 65/2019-39, bod 23, či ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS, bod 27).

[37] Smysl a účel výluky podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona pak zákonodárce vyjádřil nejen formálním odkazem na zákon o zahraniční službě v poznámce pod čarou; vyjevil jej také v důvodové zprávě k zákonu č. 111/2019 Sb., kterou byla daná výluka do informačního zákona zavedena. Z důvodové zprávy plyne, že úprava má přispět k řádnému plnění úkolů Ministerstva zahraničních věcí. Je tedy zřejmé, že institucionální prvek zahraniční služby (tedy to, že jde o činnost vykonávanou v Ministerstvu zahraničních věcí), je nutnou podmínkou k tomu, aby bylo možné výluku podle § 11 odst. 1 písm. e) informačního zákona použít. Pojem zahraniční služby je tak třeba i pro účely informačního zákona vykládat v tom smyslu, jak jej vymezuje zákon o zahraniční službě (*činnost zaměřená na navazování, udržování a rozvíjení vztahů s cizími státy a ostatními subjekty mezinárodního práva, jakož i ochrana zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí, vykonávaná v Ministerstvu zahraničních věcí*). Tento výklad podle NSS odpovídá imperativu restriktivního přístupu

pokračování

k uplatnění výluk z práva na informace, plynoucímu z judikatury Ústavního soudu i soudů správních.

[38] Stěžovatel dále zpochybnil závěr městského soudu, že se v daném případě neuplatní výluka podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona. Městský soud v bodech 62 až 67 odůvodnění napadeného rozsudku tuto zákonnou výluku vyložil zejména z hlediska jejího účelu a smyslu, kterým je ochrana nezávislosti a nestrannosti rozhodování soudní moci. Odkázal přitom na judikaturu kasačního soudu (rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 As 115/2020 - 44) i Ústavního soudu (nálezy ze dne 18. 6. 2025, sp. zn. IV. ÚS 2375/24, a ze dne 2. 8. 2021, sp. zn. II. ÚS 741/21). Vyslovil, že výluka se nevztahuje výlučně na vnitrostátní soudy, ale i na ESLP jako mezinárodní soudní orgán. Současně však dospěl k závěru, že z ničeho nevyplyvá, že by se požadované informace měly týkat rozhodovací činnosti ESLP jako soudu. Městský soud upozornil, že účelem dané výluky není ochrana rovného postavení účastníků. Podle městského soudu přitom správní orgány aplikaci této výluky odůvodňovaly právě rizikem narušení rovnosti účastníků, což „pokrývá“ jiná výluka [§ 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona].

[39] Právě uvedené stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevyvrací. Platí přitom, že stěžovatel je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140 a judikatura tam citovaná). Stěžovatel ale argumentuje jen tím, že požadované informace byly vytvořeny výlučně pro účely soudního řízení před ESLP, proto se jedná o informace o rozhodovací činnosti soudů. Nijak tím ale nereaguje na argumentaci, kterou městský soud zejm. v bodě 64 svého rozsudku vyložil pojem *rozhodovací činnosti soudů* a vysvětlil, na které informace (dokumenty) se tato výluka může typově vztahovat. Vysvětlil také, že případná informační nerovnováha mezi stranami neznamena bez dalšího ohrožení nezávislosti nebo nestrannosti soudu (ESLP). Tyto důvody stěžovatel v kasační stížnosti nijak relevantně nezpochybnil; argumentoval tím, že výluka má chránit kromě rozhodování soudu také úkony účastníků, a dovolával se závěrů judikatury městského soudu, podle nichž jsou chráněny veškeré informace vytvořené pro účely soudního řízení, bez ohledu na to, kdo je jejich držitelem. Tyto námitky svou podstatou – jak ostatně uvedl již městský soud – směřují k zajištění rovnosti účastníků soudního řízení a tedy *de facto* k obhajobě výluky podle § 11 odst. 1 písm. g) informačního zákona. Otázkou, na které informace se tato výluka vztahuje, se již kasační soud zabýval výše (body [30] až [33]). Námitka je proto nepřípustná, neboť nemíří konkrétně proti rozhodovacím důvodům městského soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[40] Stěžovatel argumentoval také tím, že je v postavení advokáta ve smyslu recentně podepsané Úmluvy Rady Evropy o ochraně profese advokáta. K tomu NSS uvádí, že městský soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (7. 4. 2025) nebyla Úmluva Rady Evropy o ochraně profese advokáta dosud za České republiky ani podepsána (stalo se tak až 14. 11. 2025), v době vydání napadeného rozhodnutí nemohla tedy závazně určovat práva a povinnosti, a to ani ve smyslu stěžovatelem odkazovaného čl. 18 písm. b) Vídeňské úmluvy o smluvním právu (č. 15/1988 Sb.). Otázkou, zda by na základě právě citovaného ustanovení byly skutečně vnitrostátní orgány povinny chránit jako důvěrnou komunikaci vládního zmocněnce s dotčenými orgány, se tak NSS pro nadbytečnost nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] NSS ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nevznikly. Podal sice vyjádření ke kasační stížnosti i k návrhu na přiznání odkladného účinku, v řízení před NSS však nebyl zastoupen advokátem. Nevznikly mu tedy náklady, které by bylo možné nahradit. Proto mu kasační soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2026

L. S.

Sylva Šiškeová v. r.
předsedkyně senátu